Lietas arhīva Nr. A42-00899-20
ECLI:LV:ADRJVTN:2020:0717.A420274019.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2020.gada 17.jūlijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Ploriņš,

piedaloties pieteicējam /pers. A/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par juridiskā fakta konstatēšanu, ka viņš 1986.gada jūlijā – augustā kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļauta persona iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi un iesaistīts Černobiļas atomelektrostacijas avārijas seku likvidēšanas darbos Černobiļas atomelektrostacijas atsvešināšanas zonā.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers.A/vērsies Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par juridiskā fakta konstatēšanu, ka viņš 1986.gada jūlijā – augustā kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļauta persona iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi un iesaistīts Černobiļas atomelektrostacijas (turpmāk – AES) avārijas seku likvidēšanā.

[2] Savā pieteikumā pieteicējs norāda, ka viņš 1986.gada jūlija beigās vai augusta sākumā iesaukts Gulbenes rajona kara komisariātā kā rezerves kareivis mācību iesaukumā un nosūtīts Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos kā autovadītājs kravas transportlīdzeklim /TL marka/. Precīzus datumus, kad pieteicējs iesaukts un atbrīvots no iesaukuma, norādīt nav iespējams, jo viņš tos neatceras un arī dokumentos tie nav reģistrēti. Pieteicējam iesaukumā pasliktinājies veselības stāvoklis, līdz ar to viņš atgriezies Latvijā, kopumā Černobiļā pavadot 40 dienas.

Pieteicēja karaklausības apliecībā ir ieraksts par to, ka 1986.gadā viņš ir iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi /TL marka/, kara daļā Nr.1033OAB. Arī no Latvijas Nacionālā arhīva Alūksnes zonālā valsts arhīva 2019.gada 12.septembra izziņas Nr.AZVA-6.2.2./12116 konstatējams, ka pieteicējs 1986.gadā iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi /TL marka/, kara daļā Nr.10330AB. Tomēr ar minētajiem dokumentiem nav iespējams pierādīt, ka pieteicējs ir Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieks.

2019.gada 3.oktobrī VSIA „Paula Stradiņa Klīniskās universitātes slimnīca" izsniedza konsultanta slēdzienu par to, ka pieteicējam nav dokumentu, kas atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 1.novembra noteikumiem Nr.1020 „Černobiļas atomelektrostacijas avārijas seku likvidēšanas dalībnieku un Černobiļas atomelektrostacijas avārijas rezultātā cietušo personu uzskaites un veselības stāvokļa novērošanas, kā arī slimību, invaliditātes un personas nāves cēloņsakarības ar Černobiļas atomelektrostacijas avāriju noteikšanas kārtība" (turpmāk – noteikumi Nr.1020) ļautu veikt paredzētās veselības pārbaudes Černobiļas AES avārijas seku likvidācijas dalībniekiem, vienlaicīgi norādot par pieteicēja neatbilstību Černobiļas AES avārijas rezultātā cietušo statusam.

[3] Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (turpmāk – aģentūra) savā rakstveida paskaidrojumā tiesai (*lietas 18.lapa*) norāda, ka Černobiļas AES avārijas rezultātā cietušo personu sociālās aizsardzības likuma (turpmāk – Černobiļas likums) 6.panta pirmajā daļā un 7.pantā noteikts, ka Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieku uzskaiti veic un apliecību par personas statusu izsniedz Paula Stradiņa klīniskā universitātes slimnīca.

Saskaņā ar Černobiļas likumā noteikto personai, kurai ir noteikts Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieka statuss, ir tiesības uz kaitējuma atlīdzību, valsts sociālo pabalstu Černobiļas AES avārijas rezultātā iegūto slimību ambulatorajai ārstniecībai paredzēto zāļu iegādes izdevumu kompensāciju Ministru kabineta noteiktajā kārtībā un Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieks veselības aprūpes pakalpojumu minimuma un valsts programmas ietvaros ir atbrīvots no pacienta iemaksas ārstniecības iestādēs un sociālās rehabilitācijas iestādēs. Pamatojoties uz likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 29.[1] punktu, Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībniekam ir tiesības vecuma pensiju pieprasīt piecus gadus pirms likuma „Par valsts pensijām" 11.panta pirmajā daļā noteiktā vecuma sasniegšanas. Savukārt aģentūra piešķir un izmaksā kaitējuma atlīdzību, valsts sociālo pabalstu un pensiju, bet pakalpojumi saistībā ar zāļu iegādes izdevumu kompensāciju, veselības aprūpes un rehabilitācijas izmaksām nav tās kompetencē. Taču tiesības uz visiem likumā noteiktajiem pakalpojumiem ir tad, ja personai ir piešķirts Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieka statuss. Tādējādi pieteicējam būs pamats vērsties aģentūrā un pieprasīt piešķirt kaitējuma atlīdzību, valsts sociālo pabalstu vai pensiju, ja tiesa konstatēs juridisko faktu un Paula Stradiņa klīniskās universitātes slimnīcas Aroda un radiācijas medicīnas centra ārstu komisija (turpmāk – komisija) pieteicējam būs noteikusi Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieka statusu.

[4] Komisija savā rakstveida paskaidrojumā tiesai *(lietas 74.lapa)* norāda, ka ir iepazinusies ar 2020.gada 12.februārī un 11.jūnijā tiesas sēdē nopratināto liecinieku liecībām. Tās satur informāciju par to, ka pieteicējs Černobiļas likuma 4.pantā norādītajā laika posmā bijis Černobiļā un veicis ar Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanu saistītos darbus. Komisijai nav pamata apšaubīt liecinieku liecībās norādīto faktu patiesumu, tās pēc būtības nav savstarpēji pretrunīgas, kā arī nav pretrunā ar pieteicēja paskaidrojumiem. Tomēr, lai apmierinātu pieteicēja pieteikumu, lietā nav pierādījumu tam, ka viņš Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbus veicis būdams iesaukts uz speciālajām mācībām. Turklāt Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas statusa piešķiršanai ir nepieciešams konstatēt arī faktu, ka likvidēšanas darbi veikti Černobiļas AES atsvešināšanas zonā.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem apstākļiem, kā arī liecinieku sniegtajām

liecībām.

Komisijas pārstāvis uz tiesas sēdi neieradās, iepriekš par to informējot tiesu un lūdzot lietu izskatīt bez tā pārstāvja klātbūtnes, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 214.panta 1.[1] daļu. Ņemot vērā izskatāmās lietas būtību un apstākļus, kā arī komisijas lūgumu, tiesa nolēma izskatīt lietu pēc būtības bez komisijas pārstāvja, kam piekrita arī pieteicējs.

Tiesa apmierināja pieteicēja lūgumu un kā lieciniekus nopratināja: 1) /pers. K/, kurš laika posmā no 1986.gada 6.maija līdz 1986.gada 16.jūnijam piedalījies Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos *(lietas 26. – 29., 32. un 33.lapa)*; 2) /pers. L/ un /pers. M/, kuriem noteikts Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieka statuss, jo laika posmā no 1986.gada 19.jūlija līdz 1986.gada 22.oktobrim piedalījušies Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos *(lietas 49. – 52., 54. – 57. un 59. – 62.lapa)*.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, novērtējot procesa dalībnieku paskaidrojumus un liecinieku liecības kopsakarībā ar lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pieteikums *ir apmierināms*.

[7] Černobiļas likuma 1.panta 2.punkts noteic, ka Černobiļas AES atsvešināšanas zona ir Černobiļas AES avārijas rezultātā radioaktīvi piesārņotā teritorija, no kuras saskaņā ar PSRS radiācijas drošības normām (PSRS 1986. – 1987.gada tiesību aktos noteiktā 30 kilometru zona) 1986.gadā piespiedu kārtā tika evakuēti iedzīvotāji. Savukārt šā likuma 4.pants noteic, ka par Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieku atzīstama persona, kura piedalījās Černobiļas AES ekspluatācijas darbos, Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos un citos Černobiļas AES avārijas izraisītajos darbos Černobiļas AES atsvešināšanas zonā laikposmā no 1986.gada 26.aprīļa līdz 1990.gada 31.decembrim, ja: 1) darba devējs nosūtīja attiecīgo personu darbu veikšanai Černobiļas AES atsvešināšanas zonā; 2) attiecīgā persona iekšlietu iestāžu komandējošā personāla vai ierindas personāla sastāvā dienēja Černobiļas AES atsvešināšanas zonā; 3) attiecīgā persona karaspēka daļu komandējošā personāla vai ierindas personāla sastāvā vai kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļauta persona tika iesaukta uz speciālajām mācībām un iesaistīta Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos (neatkarīgi no dislokācijas vietas un veiktajiem darbiem).

Tādējādi, lai pieteicēju atzītu par Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieku, nepieciešams konstatēt divu apstākļu kopumu: 1) pieteicēja dalību Černobiļas AES ekspluatācijas darbos, Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos vai citos Černobiļas AES avārijas izraisītajos darbos Černobiļas AES atsvešināšanas zonā (30 kilometru zona) laikposmā no 1986.gada 26.aprīļa līdz 1990.gada 31.decembrim; 2) pieteicēja kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļautas personas iesaukšanu uz speciālajām mācībām un iesaistīšanu Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos (neatkarīgi no dislokācijas vietas un veiktajiem darbiem). Līdz ar to izskatāmajā lietā primāri ir precizējams pieteicēja prasījums (atbilstoši viņa interesei iegūt Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībnieka statusu) uz pieteikumu par juridiskā fakta konstatēšanu, ka viņš 1986.gada jūlijā – augustā kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļauta persona iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi un iesaistīts Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos Černobiļas AES atsvešināšanas zonā.

[8] Pieteicējs, apliecinot savu dalību Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanā, iesniedzis: 1) Latvijas Nacionālā arhīva 2019.gada 12.septembra izziņu Nr.AZVA-6.2.2./12116, kurā norādīts, ka 1959.gadā dzimušo rezerves kareivju uzskaites kartītē ir ziņas, ka pieteicējs 1986.gadā iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi /TL marka/, kara daļā Nr.1033OA? *(lietas 8.lapa)*; 2) Latvijas Nacionālā arhīva 2019.gada 4.oktobra izziņu Nr.AZVA-6.2.2./12116, kurā papildu iepriekš sniegtajai informācijai norādītas ziņas, ka 1986.gada 8.oktobrī pieteicējs pieņemts darbā par šoferi Gulbenes rajona Rankas ciema kolhozā /Nosaukums A/ *(lietas 9.lapa)*; 3) karaklausības apliecību, kuras sadaļā „Mācību iesaukumi" norādīts, ka 1986.gadā 40 dienas pieteicējs atradies iesaukumā kā autovadītājs *(lietas 11.lapa)*.

2020.gada 12.februāra tiesas sēdē sniegtajā paskaidrojumā pieteicējs norādīja, ka 1986.gadā dzīvojis Rankas kartona fabrikā, kur arī strādājis. Tajā gadā viņu izsaukuši uz Gulbenes kara komisariātu, kurā bija izveidota maza komisija, kas pieteicēju nosūtījusi uz Černobiļas AES. Tajā reizē bijuši trīs autobusi, kuri pieteicēju un citus iesauktos nogādājuši uz Baltijas štābu Kaļiņingradā, kur viņi saformēti pa daļām. Tā kā pieteicējs bija strādājis uz automašīnas /TL marka/, viņu kopā ar līdzīgajiem aizveda pieņemt automašīnas, tad visus aizveda uz dzelzceļa staciju Čerņekovsku, pēc tam ceļš turpinājies uz Ukrainas pusi. Tehniku no vilciena nolādējuši dzelzceļa stacijā „Čerņiga" vai kaut kas tāds. Šī stacija atradusies 30 km rādiusā no Černobiļas AES. Pie pašas stacijas pieteicējs nav bijis, jo bija nomitināts lauku ciematā, kurā dzīvojuši teltīs. Pēc aptuveni 25 dienām pieteicējam sākusies kuņģa asiņošana, tādēļ sākotnēji viņš ievietots tuvākajā slimnīcā, bet pēc tam jau virsnieka pavadībā atsūtīts atpakaļ uz Latviju. Pieteicēja ikdienas darba pienākumos ietilpa melnzemes vešana ārā no tranšejām, kas vesta aptuveni 5 km un tad bērta kaudzēs ar lāpstām. Pieteicēja darbs bijis 30 km rādiusā, pie paša reaktora viņš nav bijis *(lietas 30. – 32.lapa)*. Tajā pašā tiesas sēdē kā liecinieks nopratināts /pers. K/, kurš par iesaukumu uz mācībām kā karaklausībai pakļauta persona stāstīja līdzīgi pieteicējam, proti, ka viņš kopā ar citiem iesauktajiem no Gulbenes trīs autobusos aizvests uz Kaļiņingradu, kur notikusi viņu sadale. Pēc sadales liecinieks palicis Kaļiņingradā, kur nodienējis veselu mēnesi. Viņš neatceras, ka kādi no iesaucamajiem būtu sūtīti uz Černobiļu, vien atceras, ka daļa no viņiem palikusi Černokovskā. Tomēr no pieteicēja stāstītā par redzēto, tā kā liecinieks pats bijis iesaistīts Černobiļas AES avārijas likvidācijas darbos, viņš secinājis, ka pieteicējs pārzina tos apstākļus, kādi bijuši Černobiļā. Piemēram, pieteicējs stāstījis par nokaltušu rūsganu mežu, par „mogiļņikiem", kur zem zemes apraktas mašīnas, motocikli, lūžņi, atkritumi. To Černobiļā būdams redzējis arī liecinieks, tādēļ viņš secina, ka pieteicējs tur ir bijis, jo kā viņš varētu zināt tādas nianses *(lietas 32. un 33.lapa)*.

2020.gada 11.jūnija tiesas sēdē pieteicējs lūdza nopratināt divus lieciniekus – /pers. M/ un /pers. L/. Pamatojot savu lūgumu, pieteicējs norādīja, ka liecinieki arī bijuši Kaļiņingradas apgabalā, kad vilcienā iekrauta tehnika, pēc tam kopā braukuši vienā vagonā uz Černobiļu. Lieciniekus pieteicējs iepriekš nebija pazinis, pirmā tikšanās ar viņiem bijusi Kaļiņingradā. Liecinieki vilcienā lādēja savu tehniku – greiderus, traktorus, smago tehniku. Bijis ražas laiks, jo pa ceļam redzējis, kā tiek kulta labība. Savukārt labību kuļ jūlijā, augusta sākumā. Ar vilcienu iesauktie aizvesti līdz Ovruču stacijai, no kuras paši ar tehniku braukuši uz kolhoza teritoriju. Pieteicējs ar lieciniekiem bijis vienā pulkā, dzīvojis ar viņiem vienā teritorijā (100 metri starpā). Teritorija, kurā pieteicējs un arī liecinieki dzīvojuši, bijusi netālu no Černobiļas, jo varēja sajust dūmus, bet, kad pūtis vējš, varēja tos pat redzēt. Kopumā telšu pilsētiņā dzīvojuši aptuveni 150 iesauktie no Latvijas, tālāk bijuši arī igauņi *(lietas 58. un 59.lapa)*. Liecinieks /pers.L/norādīja, ka ar pieteicēju iepazinies Černobiļā, kad Auručā lādējuši tehniku no vilciena. Sākums šim braucienam lieciniekam bijis Cēsīs, kur vilcienā ar krānu iecelts greideris un uz Sovetsku (Kaļiņingradas apgabals) prom. Tur bijuši sadzīti iesauktie no Latvijas, formēja bataljonus (šoferus atsevišķi, greideristus, traktoristus – visus sadalīja pa bataljoniem), pulkus, ešelonā iekšā un uz Ovruču prom. No Ovručas ar tehniku tālāk devušies uz savas bāzes vietu Martinovičiem. Tur bijis šoferu bataljons, tad bijuši leiši, igauņi un arī latvieši. Dzīvojuši pļavā (tīrumā) uzbūvētajās teltīs, apkārt mežs, krūmi, grāvji – vairāk tur nekā nav bijis. Liecinieku ar greideri mētājuši pa visām malām, pašās beigās arī pie paša reaktora sienas, kopumā šajos darbos pavadot vairāk par 3 mēnešiem. Pieteicēju Černobiļā redzējis braukājot ar automašīnu /TL marka/, bet pēc tam viņš pazudis. Arī vakaros telšu pilsētiņā liecinieks ir gan redzējis pieteicēju, gan arī parunājies ar viņu. Liecinieks teltī dzīvojis ar /pers. M/ (otrs liecinieks), kurš braucis uz skreipera (kauss, kas paņem granti un aizved) un vēl diviem latviešiem no Limbažiem un Jēkabpils, bet pieteicēja telts atradusies pašā galā *(lietas 59. – 61.lapa)*. Savukārt liecinieks /pers. M/

norādīja, ka ar pieteicēju iepazinies ceļā uz Černobiļu, kad Sovetskā lādējuši vilcienā tehniku. Tur visi bijuši kopā – šoferi, greideri, skreiperi. Sovetskā liecinieks kopā ar pieteicēju tinuši drātis, tādēļ sanācis aprunāties. Bāzes vieta bijusi ciematā Martinoviči, no dzelzceļa stacijas pa ceļam bijusi pilsēta Poļeska, bet attālums varējis būt no 40 – 60 km. Dzīvojuši teltīs. Kopumā bijuši trīs pulki no Latvijas, Lietuvas un Igaunijas, bijuši arī kaļiņigradieši. Pieteicēju uz vietas telšu pilsētiņā liecinieks gan redzējis, gan arī ar viņu sarunājies. Tāpat liecinieks bija ievērojis, ka pieteicēja vairs nav, un sapratis, ka viņš, iespējams, aizvests uz slimnīcu *(lietas 61. un 62.lapa)*.

2020.gada 30.jūnija tiesas sēdē, atbildot uz tiesas jautājumiem par attālumu, kādā no reaktora atradusies telšu pilsētiņa un kādā strādājis pieteicējs, viņš norādīja, ka telšu pilsētiņa varēja atrasties 12 – 15 km attālumā no Černobiļas AES reaktora. Sākumā apkārt telšu pilsētiņai dzīvojuši cilvēki, bet tad iesauktie tos evakuējuši. Pēc tam pieteicējs pārbraucis uz Ivanovku un beidzamā vieta bijusi Marjanovkā. Telšu pilsētiņa atradusies Poļeskā vai Povoļskā, kas nevarēja būt tālāk par 15 – 20 km, jo dienā bija saskatāmi dūmi. Pieteicēja darbi bija saistīti ar cilvēku evakuāciju, tehnikas, graudu un lopu izvešanu. Piemēram, bijuši jāved motocikli no rūpnīcas, kas atradusies Pripjatā. Reaktoram tuvākais brauciens bijis aptuveni 10 km attālumā. Visu laiku pieteicējs atradies 30 km rādiusā, tādēļ arī sācis vemt asinis *(lietas 77. un 78.lapa)*.

[9] Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmā daļa noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Novērtējot izskatāmajā lietā iegūtos un sprieduma iepriekšējā punktā minētos pierādījumus, tiesa secina, ka ar tiem ir pierādīts fakts, ka pieteicējs 1986.gada jūlijā – augustā kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļauta persona, kas iesaukta mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi, bija iesaistīts Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos Černobiļas AES atsvešināšanas zonā. Kaut arī pieteicēja karaklausības apliecībā nav ietverta informācija par viņa piedalīšanos Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos, tomēr ar viņa paskaidrojumiem un liecinieku /pers. K/, /pers. L/ un /pers. M/ liecībām ir pierādīta viņa dalība šajos darbos. Liecinieki /pers.L/un /pers. M/ tiešā veidā apliecinājuši, ka Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos bijuši kopā ar pieteicēju, savukārt /pers. K/ pie šāda secinājuma nonācis, ņemot vērā savu pieredzi Černobiļā un pieteicēja stāstīto par tur redzēto. Tiesai nav pamata apšaubīt šo trīs liecinieku, kuri iepriekš brīdināti par iespējamo krimināatbildību, kas var iestāties, sniedzot nepatiesas liecības, sniegto liecību patiesumu. Arī tas apstāklis, ka pieteicēja paskaidrojumi un liecinieku liecības nav identiskas, liecina nevis par to nepatiesumu, par ko citstarp varētu liecināt pilnīgi identiskas, no galvas iemācītas liecības, bet gluži pretēji, par to patiesumu, jo paskaidrojumi un liecības sniegtas par notikumiem, kas norisinājušies 34 gadus atpakaļ, tādēļ no cilvēka apstākļu uztveres un atmiņas viedokļa arī pašsaprotama ir to atšķirība. Attiecībā par darbiem atsvešināšanas zonā, pieteicējs norādījis, ka viņš citstarp piedalījies cilvēku evakuācijā, kas 1986,gadā piespiedu kārtā arī veikta no šīs zonas. Savukārt saskaņā ar internetvietnē */(internetvietnes nosaukums/* pieejamo informāciju Martinoviči (vieta, kurā atradusies telšu pilsētiņa un dzīvojuši gan divi liecinieki, gan arī pieteicējs) atrodas Černobiļas AES atsvešināšanas zonā. Tāpat šajā zonā atradusies arī pieteicēja un liecinieka /pers. M/ minētā Poļeskas pilsēta *(lietas 77. un 78.lapa)*. Turklāt gan /pers. L/, gan arī /pers. M/, ar kuriem pieteicējs dzīvojis telšu pilsētiņā Martinovičos, ir atzīti par Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas dalībniekiem.

[10] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa apmierina pieteicēja pieteikumu un konstatē konkrētu publiski tiesisko attiecību pastāvēšanu, atzīstot, ka viņš 1986.gada jūlijā – augustā kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļauta persona iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi un iesaistīts Černobiļas AES avārijas seku likvidēšanas darbos Černobiļas AES atsvešināšanas zonā.

[11] Saskaņā ar Administratīvā procesa 126.panta trešo daļu valsts nodeva netiek atlīdzināta, ja pieteikuma priekšmets bija konkrētu publiski tiesisko attiecību pastāvēšanas, nepastāvēšanas vai to satura konstatācija.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta trešo daļu, 246. – 251.pantu, 256.pantu, kā arī 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ pieteikumu.

Konstatēt konkrētu publiski tiesisko attiecību pastāvēšanu, atzīstot, ka /pers. A/ 1986.gada jūlijā – augustā kā rezervē ieskaitīta karaklausībai pakļauta persona iesaukts mācību iesaukumā uz 40 dienām par šoferi un iesaistīts Černobiļas atomelektrostacijas avārijas seku likvidēšanas darbos Černobiļas atomelektrostacijas atsvešināšanas zonā.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2020.gada 17.jūlijā.

Tiesnesis G.Ploriņš